

Évközi 23. vasárnap – 2011. szeptember 4.

Egy fiatal lány egyre reménytelenebbül süllyedt bele a kábítószer rabságába. Füvezéssel, szipuzással kezdte, de egy-két éven belül eljutott a heroinig. Végig érezte a keserves, szorongató kínlódást a lelkében, hogy nem lesz ez így jó, hogy szabadulnia kellene, de nem volt ereje hozzá. Egy barátnője, aki látta a gyötrelmeit, végül nagy nehezen rábeszélte, hogy keressen fel egy tudós papot, aki ráadásul komoly pszichológiai képesítéssel is rendelkezik, s kérje az ő segítségét. A tudós pap számos alkalommal beszélt a lánnyal, de nem haladtak semmire. Az atya nagyon óvatos volt: véletlenül sem akarta megbántani a lányt, nehogy elriassza. Mindig másokra, külső okokra hárította a felelősséget a lány drogfüggőségével kapcsolatban, s megoldani is úgy próbálta a helyzetet, hogy a külső körülmények megváltoztatására biztatta a lányt. Mintha neki magának szinte semmi köze sem lenne a dologhoz. Miután hosszas kezelés sem vezetett semmi eredményre, a lány egyszerre csak hirtelen eltűnt a városból. Teltek a hónapok, lassan egy-két év is, és a tudós pap már elfelejtette a lányt. Egyszer csak összebukott a városban a barátnőjével, aki elhozta hozzá, s akkor eszébe jutott egykori páciense. Kérdezősködni kezdett róla. „Ja, az a barátnőm! Nagyszerűen van!” – lelkendezett a barátnő. „Már egy éve leállt a droggal. Valami szociális munkát végez, mélyen hívó lett. Minden vasárnap jár templomba, s olyan leveleket ír nekem, mint valami apáca.” Hogyan lehetséges ez? – kérdezte magától az atya. Elkérte a lány címét, s elhatározta, hogy meglátogatja. Amikor betoppant hozzá, a lány nagy örömmel fogadta. Amikor a pap faggatózni kezdett a szabadulásáról, a lány ezt mondta: „Tudja atyám, maga nagyon kesztyűs kézzel bánt velem. Nem döböntett rá engem arra, hogy alapvetően én vagyok a hibás az állapotomért, s nekem kell tenni is azért, hogy megmeneküljek. Amikor ebbe a városba költöztem, még súlyosan drogoztam. Minden nap egy pizzériába mentem kajázni, s az ottani szakács felfigyelt az állapotomra. Egyszer azt mondta nekem: Te lány! Nem mehet ez így tovább! Teljesen tönkre teszed magad! Isten segítségével megmenekülhetsz! Mikor kezded már el végre olvasni a Bibliát? Én először csak gúnyolódtam rajta, de már annyira kapaszkodtam volna minden szalmaszálba, hogy végül mégiscsak vettem egy Bibliát. Olvasgattam, és hetekig semmit nem kaptam belőle. De egyszer csak Jézus kilépett a könyv lapjai közül, és belépett az életembe. Azóta minden más lett.” A tudós pap szégyenkezve ismerte be, hogy őt minden tudományával együtt lefőzte egy pizzéria szakácsa, mert bátrabb és őszintébb volt.

Hányszor és hányszor félünk attól, hogy a szeretettel ellenkezik az, ha figyelmeztetjük embertársainkat a hibáikra, emberi gyöngeségeikre! Pedig – ahogyan a mai szentírási részekből hallottuk – éppen az ellenkezője az igaz. Ezekiel prófétát örnek állítja Isten Izrael népe mellé: figyelmeztetnie kell népe fiait istentelen életükre, s ezzel szolgálhatja mind az ő üdvösségüket, mind a sajátját. Jézus az evangéliumban szintén felhívja a figyelmünket arra, hogy testvéri szeretetből szembesítenünk kell szeretteinket életük árnyoldalaival, elkövetett botlásaikkal, mert ez kötelességünk feléjük. Természetes, hogy van bennünk egyfajta félelem, ódzkodás ezzel kapcsolatban, hiszen nem kellemes része ez a szeretet gyakorlásának. Tartunk a másik reakciójától, s bizony lehetnek is rossz tapasztalataink. Nem mindig, mindenki tudja jól kezelni, ha nyíltan beszélnek a hibáiról. Az is igaz, hogy tévedhetünk, hogy nem látjuk át teljesen a helyzetet, az okokat, hogy rosszul ítéelhetünk meg eseményeket. Félünk attól, hogy csak ártunk a kapcsolatnak, netán veszélyeztetjük is, ha őszintén beszélünk arról, amit rossznak tartunk a másikban. Pedig hosszabb távon mindenképp igazolódik, hogy érdemes bevállalnunk az igazi testvéri szeretetnek ezt a fájdalmas velejáróját is.

Mi szükséges ahhoz, hogy valóban keresztényi módon juttassuk kifejezésre a fájó véleményünket?

Mindenekelőtt az, hogy eléggé ismerjük azt, akivel beszélünk. Legyen mögöttünk már közös múlt, közös élmények, amelyekben világossá vált már előtte, hogy szeretettel vagyunk iránta,

hogy jót akarunk neki. Ha közelebbi kapcsolatban vagyunk vele, s már számos jelét adtuk a jóindulatunknak, akkor könnyebben fogja elfogadni tőlünk a kritikát is, és mi is bátrabban ki merjük mondani.

Azután ne feledkezzünk meg a pozitívumok, a jó dolgok elismeréséről sem! Ne csak a rosszat mondjuk ki, hanem tudjuk észrevenni és szóvá tenni a másik emberben jelen lévő szépet, igazat, jót is! Ezzel szintén megmutatjuk, hogy nem ártani akarunk neki azzal, ha a rosszat is előhozzuk.

Nagyon fontos a hangnem, a kifejezésmód is. Ne valamiféle fölbe döngölés, „felülről való ledorongolás” legyen részünkről az őszinte vélemény, mintha sokkal különbek lennénk nála. Legyünk készen mi is saját hibáink és korlátaink beismerésére!

Nem szabad az illető háta mögött beszélni, hanem először mindenképp neki kell elmondani, ha valami fájdalmasat észlelünk benne!

Ha másoknak is szólunk, akkor olyanoknak tegyük, akik szintén jól ismerik, szeretik, jót akarnak neki. Kérjük az ő segítségüket is, és velük együtt lépünk oda hozzá!

Végül az is nagyon fontos, hogy ne csak figyelmeztessük, hanem próbáljunk is segíteni neki! Tartsunk ki mellette, s tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy azt a rosszat, ami az életében jelen van, ki tudja küszöbölni! Ha így cselekszünk, akkor lehet, hogy először megbántódik a szavainktól, visszahúzódik, de előbb-utóbb felismeri a jó szándékot és nem fog tőlünk elhidegülni.

Akkor beszéljünk, ha lelkiismeretünkben meg vagyunk győződve arról, hogy amit tesz, valóban rossz, nemcsak más ahhoz képest, ahogyan mi cselekednénk, viselkednénk hasonló helyzetben! Vigyük Isten elé imádságban a másik embert és élethelyzetét! Tudjuk kimondani mi is Jézus szavaival: „Az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.”

Ha mindezt igyekszünk megtartani, biztosak lehetünk benne, hogy a negatívumokra irányuló észrevételeink, figyelmeztetések is a szeretet keresztényi cselekedetévé lesznek, s talán a címzettjeik is könnyebben fogadják el akként.